

Hier beneden geeft men zich pas goed rekenschap van de hoogte en de enorme afmetingen van het Kasteel.

De kleine woningen aan zijn voet, waartusschen zelfs nog een klein kasteeltje met geestigen toren ligt, geven het beste denkbeeld van de reusachtige schaal van die middeleeuwsche sterkte die daarachter oprijst.

Dat geweldige slot, tot op twee derden van zijn hoogte uit de massieve rots bestaand, moet stellig in de eeuwen vóór het buskruit een onneembare stelling zijn geweest.

Nu, het ziende van eenigen afstand, komt men nog diep onder den indruk van het ontzagwekkende van dezen bouw der 14de en 15de eeuw.

Het geheele complex heeft een driehoekigen plattegrond, die met den top naar het westen gekeerd de richting van de omwalling bepaalt, met aan de stadszijde een ruim voorplein. Vandaar bereikt men over een ophaalbrug over de zeer diepe omringende fossé, onder de spitsboog-vormige poort tusschen de twee ronde torens, het eigenlijke binnenplein.

Links, aan de zuidzijde staat de prachtige donjon, met zijn verschillende recht- of veelhoekige uitbouwsels, die in overeenkomstige met lei bekleede spitsen eindigen.

Op vroeg-gothische kraagsteen en uitgebouwde weergang en latrines — gerestaureerd wel is waar — hebben desniettenstaande hun middel-euwsch karakter volkomen bewaard.

In dezen toren was het verblijf van den bevelhebber van het Kasteel.

In groote blokken opgemetseld van grauwen steen, maar vol afwisselingen van tinten van groenachtig-grijs tot bijna oranje-rood, is het ruige geheel, waar groene klimopplanten zich hier en daar aan hebben gehecht, bovendien een verrukkelijke kleurstudie!

Op het binnenplein is boven een gothische arkade van kolommen en open spitsbogen, de breede trans, die de hoektorens verbindt.

Rechts geeft een met een gothieken baldakijn overhuifde open trap toegang tot het noordelijke vleugelgebouw, nu als stadhuis in gebruik.

Het daaraan grenzende gedeelte, muren met diepe raamnissen, ronde traptoren, het oudste deel trouwens uit de 11de eeuw, is wel in erg vervallen toestand; daar groeien de struiken over den weergang en door de gaten der ramen.

Maar het geheel is daardoor des te schilderachtiger.

Het eigenlijke poortgebouw — het z.g. „châtelet” — vertoont aan de binnenzijde een vijftal verdiepingen en de sublieme verhouding tusschen breede muurvlakken en kleine vensters, maakt dezen gevel in al zijn natuurlijken eenvoud tot een der waardigste voorbeelden van middel-euwsche vesting-architectuur. Midden op het plein is de 35 meter diepe put.

Men had voor het witmarmeren monument door den beeldhouwer